

Hồi thứ mười tám

Hoàng Lão Nhân Là Ai?

¶ Hai khinh công người tám lạng kể nửa cân, chạy có đến gần một trăm dặm, trời đã hơi ngả bóng mà không sao thu ngắn khoảng cách. Nếu Tiểu Phi Thố mở miệng ra kêu gọi tất nhiên chân khí ở hạ bàn sẽ bị hút hăng thua kém ngay vì vậy chàng cứ ngậm miệng đuổi theo hoài. Tiểu Phi Thố lại thấy hơi thở vẫn đều hòa, chân lực đầy rẫy mà bỏ cuộc thì uổng phí quá cho nên quyết tâm theo đuổi đến cùng xem sao.

Cả hai cứ thế chạy thêm mấy chục dặm nữa, nơi đây hoang vắng chỉ còn núi đá, dây leo rải rác chẳng biết hạ lạc địa phương nào nữa.

Đột nhiên nhân vật chạy trước bất thành rình dừng lại khiến Tiểu Phi Thố hoảng hốt la to: “Ồi chà”, chàng không sao trụ chân khí kịp thời cứ thế mà lao vào đống phượng. Tiểu Phi Thố dù không tránh kịp nhưng phản xạ tự nhiên là đưa song chưởng lên đẩy về phía trước một cái, ngờ đâu nhân vật áo xám này cũng đã có chủ ý, song chưởng của hắn cùng lúc đưa ra một lượt. “Ầm” chưởng lực chạm nhau mạnh mẽ đến mức không có gì để mà so sánh được, gần như bầu trời sầm tối lại vì gió cát, sa thạch bay tứ tung hỗn loạn. Từ nơi hỗn loạn phi sa tẩu thạch ấy Tiểu Phi Thố bay ngược người như con diều đứt dây, thật ra chẳng hề bị chấn thương, đây là sức phản chấn quá mãnh liệt, trong khi chàng lại bồng cả hai chân, không có điểm tựa nào để trụ lại cả.

Tiểu Phi Thố lộn người ba vòng liên tiếp mới hãm được đà phản chấn, từ từ hạ thân cách khoảng hai trượng, mắt vẫn nhìn về phía gió cát mịt mù để quan sát. Sau cùng gió cát đã lắng, trời yên mây tạnh, thân ảnh của nhân vật nọ từ từ hiện ra rõ ràng. Đây là một lão già diện mạo rất cao tuổi nhưng còn quắc thước, nhãn quang quét qua quét lại như đèn chớp trong đêm tối! Chiếc trường bào màu xám khoác ngoài chắc chỉ là để dạ hành, phía trong lấp lánh ánh vàng chói mắt chứng tỏ lão này rất phú quý và hoa lệ. Lão ta thông thả nói, âm thanh vang vọng như tiếng chuông ngân vậy:

- Công lực tiểu tử trên đời hiếm có thật!

Tiểu Phi Thố rất trọng vọng cao nhân tiền bối, mặc dù lão này vừa ra tay giết chết Bạch Phát Hoả Thần, chàng vẫn dùng lời lễ phép tắc đáp:

- Tiền bối quá khen, tiểu bối thua kém...

Tiểu Phi Thố thấy trước mắt lão ta có đến năm sáu vết chân chứng tỏ đã phải lùi lại rồi mới đứng vững được, bất giác bỏ dở câu nói, cười hì hì nói tiếp:

- ...là vì bất ngờ, chưa chắc ai đã hơn ai đâu!

Lão nhân quát mắt uy hiếp Tiểu Phi Thố, giọng nói vẫn vang động và chậm rãi:

- Tuy cao siêu nhưng kiêu ngạo thì thành người đạo đức thế nào được.

Tiểu Phi Thố đâu chịu kém miệng lưỡi, chàng vẫn cười hì hì cãi luôn:

- Tại hạ có nhận mình là người đạo đức bao giờ đâu, tiền bối lên lút đánh chết Bạch Phát Hỏa Thần thì đạo đức chẳng?

Ngờ đâu lão này lại gật đầu trả lời:

- Bạch Phát Hỏa Thần vi phạm lời thề với ta thì tất nhiên phải bị trừng phạt cái đó gọi là lẽ đương nhiên.

Tiểu Phi Thố từ xưng hô “tiểu bối” đã rút xuống “tại hạ” vì trong lòng tự nhiên nảy sinh ghét lão này, nguyên nhân tại sao thì không rõ. Chàng lại thấy lão ngại biện cho việc sát nhân, một cách trơ tráo thì càng thêm ghét mặt, đột nhiên nhớ lại lời kêu gọi của Bạch Phát Hỏa Thần nên trầm giọng hỏi cụt lủn:

- Kim Khuyết Đế Quân?

Đôi hàn quang của lão ta chợt bùng lên sát khí, lão cũng trầm giọng để trả lời:

- Người hỏi để làm gì?

Tiểu Phi Thố lúc này đã chắc chắn đây là Kim Khuyết Đế Quân kẻ chủ xử giết dây trong vụ tàn sát Hàn Thương tiểu cục thì không còn nể nang gì nữa, sầm mặt quát lớn:

- Ta hỏi để trừng trị người, con người lòng lang dạ thú suốt đời âm mưu những chuyện mờ ám hại nhân.

Kim Khuyết Đế Quân hờ hững cười nhạt một cái:

- Ta làm chuyện gì mờ ám nào?

Tiểu Phi Thố nóng mặt, chàng lớn tiếng nói một hơi:

- Lợi dụng tình yêu của Âm Sơn động chúa đề đoạt võ học, đứng sau lưng xúi bẩy bọn Âm sát ma quân, Hắc Phiến lão quỷ và Bạch Phát Hỏa Thần tàn sát gia gia, má má của ta, gần đây đây là việc lên lút sát nhân diệt khẩu thì chẳng phải mờ ám là gì nữa.

Kim Khuyết Đế Quân vẫn lạnh lùng trả lời:

- Ta Vẫn yêu thương Quyên Quyên nhưng tình yêu tách riêng, võ bọc là của chung thiên hạ sao gọi là cướp đoạt. Hành động trừng phạt Bạch Phát Hỏa Thần thì ta đã nói rồi còn việc Hàn Thương tiểu cục của người, ba tên hèn nhát không dám nhận tội cho nên mới đổ cho ta đấy chứ. Tiểu tử ngờ nghệch tin tưởng sai lầm mất rồi.

Tiểu Phi Thố biết là hấn nguy biến nhưng hiện tại cả ba tên tay sai đều chết cả rồi thì còn đối chứng vào đâu được nữa, chàng liền gần giọng hỏi:

- Âm Sơn động chúa cũng nói người là thủ phạm thì sao?

Kim Khuyết Đế Quân cười khẩy:

- Quyên Quyên thù ghét ta, muốn người ra tay giết chết ta được càng tốt, không được thì người sẽ mất mạng dưới tay ta, Quyên Quyên đảng nào cũng hưởng lợi cả.

Tiểu Phi Thố tức quá lại hỏi tiếp:

- Cái gì người cũng chối hết, chẳng lẽ ngoài cõi Âm Sơn người ra tay mờ ám giết Hắc Phiến lão quỷ cũng chối biến luôn sao?

Kim Khuyết Đế Quân nhún mày trả lời:

- Việc này ta có chối đâu, Hắc Phiến Lão Quỷ vừa làm việc cho Quyên Quyên lại vừa bán tin tức cho ta, sau cùng lại phản bội đi theo tên Tây Vực Tàn Nhĩ Hùng thì chết là hình phạt đích đáng nhất rồi còn gì?

Tiểu Phi Thố trầm ngâm một hồi mới thông thả nói:

- Đúng ra ta chứa có bằng chứng gì xác thực nhưng trong thâm tâm ta quả quyết người chính là tên đại ác nhất võ lâm giang hồ! Chỉ nội hành động bỏ chạy rồi bất thành linh đứng lại hạ sát ta cũng đủ nói lên rõ ràng lắm rồi!

Kim Khuyết Đế Quân lạnh lùng hỏi lại liền:

- Cứ cho là như vậy đi, người tự thị cái gì mà đòi hỏi tội ta?

Tiểu Phi Thố cười khẩy, đưa hai chưởng lên trả lời:

- Ta tự thị vào lương tâm con người chân chính và tự thi vào “Thông Huyền Như lai Thần Công” đứng ra hỏi tội người đây.

Kim Khuyết Đế Quân lé mắt lên một cái rất nhanh:

- Ngươi vừa nói cái gì “Thông Huyền Như lai Thần Công” phải không?

Tiểu Phi Thố gạt đầu hỏi mồm luôn:

- Bao nhiêu âm mưu của người đều nhằm vào mục đích tranh đoạt “Thanh hoa bí lục”, người không biết đến cái tên thần công trong đó thì buồn cười thực!

Kim Khuyết Đế Quân không buồn cười, lão ta rung động toàn thân, run giọng hỏi mau:

- Người đã học được thần công trong “Thanh hoa bí lục” thật sao?

Tiểu Phi Thố muốn áp đảo tinh thần Kim Khuyết Đế Quân nên nói toạc ra luôn:

- Không những ta học được “Thông Huyền Như lai Thần Công” mà còn thuộc toàn bộ chỉ pháp, chưởng pháp cùng với thuật biến hình trong đó nữa kia!

Kim Khuyết Đế Quân ngửa cổ lên trời hú một tiếng dài, chân khí của lão cực kỳ thâm hậu đưa âm thanh đi rất xa, vang dội cả một vùng rừng núi. Dừng tiếng hú Kim Khuyết Đế Quân mới trợn mắt, bắn hai luồng hung quang ra uy hiếp Tiểu Phi Thố rồi trầm giọng nói:

- Cả đời ta mong ước được xem qua “Ảo ảnh pháp” trong thanh hoa bí lục, biết bao nhiêu tâm huyết đều đổ xuống sông xuống biển hết, ngờ đâu hôm nay tâm nguyện lại hoàn thành dễ dàng như thế này, hà hà, Hoàng lão đệ ơi người chậm chân hơn ta mất rồi...

Tiểu Phi Thố rất ngạc nhiên, chàng nghẹo đầu hỏi dồn:

- Sao lại hoàn thành tâm nguyện của người, và Hoàng lão đệ là ai mà lại chậm chân?

Kim Khuyết Đế Quân lắc đầu trả lời:

- Người chẳng cần biết làm gì, hiện tại ta chỉ muốn biết về “Ảo ảnh pháp”, tiểu tử, ta có một pho “Nham huyền thanh bích tiễn pháp” (vách đá núi cheo leo xanh biếc) thăng thiên thần hiệu hơn “Bích hổ du tường” gấp ngàn lần, trao đổi lấy “Ảo ảnh pháp” được chăng?

Tiểu Phi Thố cười mũi, lạnh lùng nói:

- Mạng sống của người chẳng còn ngày thọ qua hôm nay mà còn tham lam “Ảo ảnh pháp” làm chi.

Kim Khuyết Đế Quân vẫn nhin nhục dịu giọng dụ dỗ:

- Ta với người trao đổi xong lúc đó bắt đầu giao đấu, ai thắng thì đương nhiên được luôn hai môn pháp thuật thần diệu, tha hồ xưng hùng xưng bá võ lâm giang hồ, há chẳng thú lắm ư?

Tiểu Phi Thố quát lớn:

- Xưng hùng xưng bá cái gì, người đừng mơ tưởng hão huyền nữa, sửa soạn đón đỡ đây này.

Sở dĩ Kim Khuyết Đế Quân nhin nhục Tiểu Phi Thố đủ điều bởi vì võ công của hắn hoàn toàn bị “Đầu sát quỷ ảnh” khắc chế, “Ảo ảnh pháp” còn cao siêu hơn “Đầu sát quỷ ảnh” mấy tầng, nếu Tiểu Phi Thố quả thật biết pháp môn này thì khác gì lão tự nộp mình cho đối phương. Lúc này lão đòi trao đổi là đã ngầm toan tính được rồi sẽ bỏ chạy luôn chứ không giữ lời giao đấu làm chi! Tình hình này chắc chắn không sao dẫn dụ được Tiểu Phi Thố. Kim Khuyết Đế Quân bèn nảy ra một mẹo nhỏ, lão ta cho rằng “Thông Huyền Như lai Thần Công” có thể cao thâm hơn “Thiên Môn Khai chiết Công” nhưng Tiểu Phi Thố mới có mấy tháng hoả hầu thì đối chọi sao nổi mấy chục năm tu vi của hắn, quí hồ

đừng để cho đối phương gỡ “Ảo ảnh pháp” ra là chẳng còn sợ hãi gì nữa, vì vậy Kim Khuyết Đế Quân già vờ cười cười lấy chân vẽ một vòng dưới nền đất xong xuôi lùi lại mấy thước tiếp tục vẽ một vòng tròn y hệt như thế, lão ta đứng vào vòng thứ hai chìa tay ra mời Tiểu Phi Thố:

- Tiểu tử muốn giao đấu thì ta đành chiều theo ý người vậy, hể người nào bước ra khỏi vòng tròn dưới chân thì coi như thua cuộc chẳng cần thí đấu đến chết làm gì. Tiểu tử có ý kiến hay phản đối thì nói ra đi!

Điều này rất hợp với tâm ý của Tiểu Phi Thố, Lão ta đâu có biết chàng chí hùng mạnh nhất là chân lực mà thôi. Tiểu Phi Thố nhảy một bước đứng vào vòng tròn thứ nhất, miệng hô lớn:

- Hay lắm, cứ thế mà giữ lời đấy nhé!

Kim Khuyết Đế Quân cả mừng lão không ngờ Tiểu Phi Thố mắc bẫy mau lẹ như vậy, lập tức cũng hô to:

- Tứ mã nan truy ai bước ra khỏi vòng thì coi như thua cuộc không còn chối cãi gì nữa.

Tiểu Phi Thố về chưởng pháp chỉ biết có hai chiêu “Thiên âm vũ thập” và “Đơn nguyệt tùy hành” chiêu nào cũng tầm thường nhưng trong trường hợp này đành phải sử dụng vậy. Hữu chưởng ở trên, tả chưởng ở dưới từ từ xuất chiêu “Thiên âm vũ thập” ra. Tiểu Phi Thố hét lớn:

- Bắt đầu thí thí.

Kim Khuyết Đế Quân cười khẩy, song chưởng hoa lên một cái rất quái dị rồi từ đó chưởng lực xuất phát chống đỡ luôn. “Bùng” âm thanh không dữ dội như lần va chạm mới đây nhưng vẫn có cát bay đá chạy tạo thành một cơn lốc xoáy tròn, cứ kêu u u hoài. Cả hai đều bị chân lực đối phương phản chấn lắc lư thân hình một cái, Kim Khuyết Đế Quân thì hoảng sợ nghĩ thầm “Mình tính sai mất rồi, công lực của hắn thâm hậu ngoài sự ước đoán”, Tiểu Phi Thố thì kinh hãi chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” ảo diệu bao la là vậy mà lần này lại bị chân lực đối phương cuốn hút mất tằm mất tích. Thật là oan gia người tám lạng người nửa cân, không ai có thể đoán chắc cao thấp, hay dở ra sao. Tiểu Phi Thố cho rằng mình sử dụng chưa tận lực nên ngấm ngấm vận hết chân khí vào hai tay rồi quát lớn:

- Đỡ thêm một chiêu nữa đi nào!

Lại “Bùng” một tiếng dữ dội hơn vừa rồi, mức độ phi sa tẩu thạch mù mịt hơn nhưng cả hai vẫn lắc lư thân hình chưa có ai bị kém sút hết. Kim Khuyết Đế Quân hơi chấn động trong lòng tự nghĩ: “Giao đấu đẳng đại thế này có khi cả hai đều kiệt lực mà vẫn không

phân thắng bại được, tiểu tử này còn trẻ, sức lực phương cương hơn ta thì càng về sau càng nguy hiểm đây”. Lao ta còn đang xoay lộn ý nghĩ thì bỗng nhiên có một giọng cười hi hi từ trên cao đưa xuống. Tiểu Phi Thố và Kim Nguyệt Đế Quân đều giật mình nhìn lên, chủ nhân giọng cười ấy đã xuất hiện từ bao giờ, tà áo phát phơ trông rất oai dũng. Nhân vật này đứng trên một tảng đá, diện mạo được che kín bằng một vuông lụa đen nhưng có mấy chùm râu bạc lấp ló thò ra ngoài tố cáo rằng lão ta đương nhiên đã cao tuổi lắm rồi. Kim Nguyệt Đế Quân vốn tính đa nghi, xảo quyết lại tưởng rằng đó là viện thu của Tiểu Phi Thố nên cười nhạt nói chận đầu luôn:

- Giao ước vẫn còn hiệu lực đấy nhé.

Làm gì Tiểu Phi Thố không hiểu ý nghĩ của lão, chàng đang toan tính nói móc một câu thì nhân vật bịt mặt kia đã trầm trầm lên tiếng:

- Hai người cứ tiếp tục đi, lão phu đứng dự khán mà thôi

Đột nhiên Kim Nguyệt Đế Quân la lớn:

- Hoàng lão đệ! Người đó ư?

Nhân vật bịt, mặt họ Hoàng, cười âm trầm trả lời:

- Việc ai nấy làm, ca ca không cần nêu danh tính của đệ đệ ra làm gì!

Kim Nguyệt Đế Quân “hừ” một tiếng có vẻ rất tức tối:

- Ta phát hiện ra tiểu tử này có “Thanh Hoa Bí Lục” hoa trước người; lão đệ cảm phiền trở về đi, chừng nào ta không thanh toán nổi thì mới tới phiền người!

Nhân vật họ Hoàng cười nhạt, hờ hững trả lời:

- Ai nói đệ đệ là kẻ đến sau nào?

Kim Nguyệt Đế Quân biến sắc hỏi mau:

- Lão đệ nói sao, người định tranh giành với ta phải không?

Hoàng lão nhân lắc đầu quày quẩy mấy cái:

- Không phải, không phải tranh giành đâu. Ca ca nên biết đệ đệ được nghe nói họ Phương tiết lộ tin tức này từ hơn một tháng nay, đáng lẽ đã ra tay rồi ngờ đâu đến Cam Túc mới hay là tiểu tử Âu Trường Quân vừa mới đi Âm Sơn, đệ đệ lại lặn lội đến Âm Sơn, bao nhiêu vất vả đấy!

Kim Nguyệt Đế Quân trợn mắt lên quát:

- Tự chung lại lão đệ cho rằng đây là con mồi đang sẵn của lão đệ chứ gì?

Hoàng lão nhân cười âm trầm trả lời:

- Ca ca với đệ đệ hiểu nhau quá lâu rồi còn gì?

Tiểu Phi Thố lúc này đến giờ vẫn lặng yên cố ý nhận xét xem hai lão này có tiết lộ cái gì trọng yếu không, rốt cuộc chỉ thấy tranh cãi đầu đầu, lại còn coi chàng giống như một con thú muốn săn, muốn bắt gì cũng được cho nên tức giận chen lời vào mắng chửi luôn:

- Toàn một lũ không ra gì, ca ca đệ đệ mà cắn nhau chẳng khác chó giành xương, chán thật!

Kim Khuyết Đế Quân tức giận quát:

- Tiểu tử nói ai là chó?

Tiểu Phi Thố cười tủm tỉm đối đáp rất bình tĩnh:

- Ta nói ta là cục xương, còn ai là chó thì tùy theo có thích tranh giành cục xương hay không.

Kim Khuyết Đế Quân cười gằn xoay qua Hoàng lão nhân nói:

- Lão đệ đệ hành động lỗ lã để cho tiểu tử này có cơ chửi mắng chúng ta là chó, thấy chưa?

Hoàng lão nhân tức giận cãi lại:

- Sao lại hành động lỗ lã, đệ đệ mất biết bao thời gian và công lao bây giờ mới tìm ra tiểu tử, đáng lẽ ca ca phải nhường lại để đệ đệ giải quyết trước mới phải chứ?

Kim Khuyết Đế Quân ít có tám tiếng trên võ lâm giang hồ nhưng thân phận rất kiêu ngạo, hơi hở một tí là ra tay giết người ngay, vậy mà lão ta lại có vẻ nhịn nhục lão đệ của mình thở dài một cái rồi nói đều giọng:

- Ca ca và lão đệ tính tình xung khắc nhau, mấy chục năm cùng chung sư môn mà vẫn không hòa hợp được. Chúng ta đồng một y tưởng thâm hời “Thanh Hoa Bí Lục” trả nó lại cho Thiên Trúc dưới cái tên “Tiểu Như lai mật kinh” nhưng chia làm hai hướng hành động khác nhau, lão đệ đệ thu xếp được vị trí ẩn mật lợi thế hơn ta, ta lại có lợi thế cứ công khai mà cướp đoạt, chưa chắc ai đã chiếm được trước ai đâu.

Hoàng lão nhân cũng thở dài nhắc lại chuyện cũ:

- Nói thẳng ra rằng ca ca tự ái, đệ đệ tuy mang thân phận làm em nhưng sư phụ trần trời lại trọng trách rất nặng, chưa tìm lại được “Thanh Hoa Bí Lục” thì còn mặt mũi nào trở về Thiên Trúc được. Đáng lẽ ra ca ca phải thông cảm cho đệ đệ mới phải chứ. hiện tại võ công của ca ca còn ai chống lại nữa thì cần gì đến “Thanh Hoa Bí Lục”?

Kim Khuyết Đế Quân lắc đầu trả lời:

- Sư phụ ca ca và sư phụ đệ đệ theo hai trường phái khác nhau nhưng thủy chung đều bị “Thanh Hoa Bí Lục” hoặc “Ảo ảnh pháp” khắc chế hết, chưa nắm được hai môn này thì gọi là vô địch sao được?

Tiểu Phi Thố càng nghe càng mơ hồ, chẳng hiểu hai lão già này huynh đệ thế nào, chỉ biết họ giống thau ở điểm nhất định tranh đoạt cho bằng được “Thanh Hoa Bí Lục” mà thôi. Chàng sốt ruột chen lời vào nói lớn:

- Bọn người cứ tha hồ mà cãi nhau, hiện tại trời đã gần tối rồi, ngày sau tái ngộ vậy!

Tiểu Phi Thố ngấm ngấm ý nghĩ nếu hai lão này thống nhất ý kiến với nhau, đồng lòng tấn công thì mình địch lại sao nổi. Cho nên vừa nói xong đã quay mình định chạy luôn.

Hoàng lão nhân thân ảnh chớp động một cái từ trên cao vụt nhanh xuống giống như chim vồ mồi, lời nói đi cùng với chưởng lực xuất phát luôn:

- Tiểu tử khoan đi đã, số phận của người chưa được định đoạt dứt khoát mà!

Tiểu Phi Thố chẳng cần chú ý chàng xuất chiêu “Sơn Nguyệt Tuỳ Nhân” ra chống đỡ tiếp tục chạy luôn. Ngờ đâu chưởng lực của Hoàng lão nhân cực kỳ quái đản, nửa dưới xoáy thành lực kéo nửa trên lại đẩy rất mạnh chứ không chạm trực tiếp, âm thanh chi hú lên sột sột khiến cho Tiểu Phi Thố phải loạng choạng bước lùi. Chàng không bị chấn thương một chút nào nhưng người đã phải trở lại vị trí cũ mất rồi. Tiểu Phi Thố kinh hãi vô cùng đến “Thông Huyền Như lai Thần Chưởng” mà cũng không chống lại được ma lực của Hoàng lão nhân thì võ công của lão còn cao siêu hơn cả Kim Nguyệt Đế Quân. Thực ra không phải vậy Hoàng lão nhân chuyên về môn “Tá lực đả lực”, tính toán lực đạo vị trí rất chính xác và khéo léo lại nhân cơ hội bất ngờ mới thành công được. Tuy thế Hoàng lão nhân cũng rất đặc ý, cười hỏi:

- Tiểu tử thấy môn “Xa sư đảo chưởng” mùi vị ra sao, có biến ảo hơn “Thông Huyền Như lai” của người không?

Xa Sư là tên của một tiểu quốc nhỏ miền Tây Bắc Trung Nguyên, võ học ở đây chuyên dùng tá lực, bộ vị kỳ để thủ thắng địch nhân chứ thật sự không cao thâm gì mấy, Kim Nguyệt Đế Quân hiểu rõ điều đó nên ngửa miệng đỡ lời luôn:

- “Xa sư đảo chưởng” hay ho Như vậy lão đệ còn muốn học “Thanh Hoa Bí Lục” làm gì nữa. Hoàng lão nhân lại thở dài, lên giọng giả nhân giả nghĩa trả lời:

- Lão ca ca thông cảm cho đệ đệ! Chẳng qua đây là muốn làm thành tâm nguyện của sư phụ mà thôi.

Chỉ thông qua thời gian ngắn trao đổi câu chuyện. Tiểu Phi Thố nhận xét Hoàng lão nhân này âm hiểm và giả trá không sao tưởng tượng được, thảo nào Kim Khuyết Đế Quân kiêu ngạo vô cùng mà vẫn phải ỷ kỵ mấy phần. Lão ta cười khẩy hỏi lại:

- Hiện tại tiểu tử này như cá nằm trên thớt, lão đệ tính chia phần vớt ta ra sao đây?

Hoàng lão nhân lại thở dài, giọng nói giả vờ chịu lép vế

- Thôi được, ca ca cần “Ảo ảnh pháp” thì cứ lấy bấy nhiêu cũng đủ rồi, phần còn lại đệ đệ sẽ mang về dâng cho vong linh sư phụ. Có thiếu sót một chút chắc sư phụ cũng không oán trách bao nhiêu đâu.

Tiểu Phi Thố tức quá quát lớn:

- Hai lão đưng nằm mơ, dù cho ta có chết cũng không bao giờ hé môi tiết lộ “Thanh Hoa Bí Lục” ra đâu.

Hoàng lão nhân gật gật đầu, giọng nói vẫn êm dịu nhưng nhãn quang chợt lóe lên nhưng tia sáng độc ác:

- Không sao, không sao ! Ta đã có dự bị một thủ pháp rất hay gọi là “Bát mạch qui tâm”, tuy thời gian có hơi lâu nhưng bất đắc dĩ đành phải chờ đợi vậy.

Tiểu Phi Thố rất mơ hồ, chàng nhíu mày hỏi:

- “Bát mạch qui tâm” là thủ pháp gì mà hay ho, sao lại phải chờ đợi lâu lắc?

Hoàng lão nhân cười rất lạnh, lên tiếng giảng giải, thực ra là dùng lời hăm dọa Tiểu Phi Thố: “Tiểu tử nên biết trong thân thể con người có nhị kinh và bát mạch lưu chuyển qua 108 huyết đó được gọi là Biểu huyết, từ 108 huyết này lại có 216 điểm phụ gọi là Lý huyết tự trung đều qui tụ lại ở Đan điền. Thủ pháp bát mạch qui tâm căn cứ vào đó rồi dùng chân lực chuyển đổi các vị trí của bát mạch và nhị kinh khiến cho chân khí không lưu động được từng ngày một nó phá phách tìm cách chạy về Đan điền, tới đâu công phá các huyết đạo tới đó. Trước tiên làm tan nát các Biểu huyết, con người phải trải qua một năm mới hết giai đoạn này đau đớn khổ sở còn hơn là xuống địa ngục nữa. Biểu huyết tan nát thì mất hết võ công chứ con người không thể chết ngay được, bắt đầu đến giai đoạn bại là tàn phá toàn bộ Lý huyết. Tiểu tử cứ thử tưởng tượng mà xem, thân thể chẳng khác con sâu mềm nhũn và bất lực, các huyết đạo đau đớn như bị lửa đốt trong vòng chừng hai năm nữa thì thử hỏi có ai chịu đựng nổi đau khổ ấy không?

Tuy biết rằng Hoàng lão nhân chủ ý hăm dọa mình nhưng bất giác Tiểu Phi Thố vẫn phải rùng mình mấy cái. Quả nhiên bất cứ ai bị thủ pháp nắm gân chuyển cốt ác độc này thì chỉ còn có cách van lạy được chết sớm ngày nào sung sướng ngày đó. Cực hình kéo

dài luôn ba năm thì trước sau gì các bí mật cũng phải phun ra hết để khỏi đau khổ triền miên như vậy! Tiểu Phi Thố run giọng hỏi:

- Lão chẳng nghĩ gì đến thiên lý, dám ra tay độc ác như thế ư?

Hoàng lão nhân lại thở dài một hồi rồi mới trả lời:

- Cổ nhân có nói “Bất độc bất trượng phu”, ta có muốn thế đâu tại người không chịu ứng thuận vui vẻ đây chứ!

Tiểu Phi Thố thấy không còn lời gì diễn tả hết cái giả nhân, giả nghĩa, âm độc nguy quân tử của lão già này nên tức giận mờ cả mắt, chàng bất giác cười nhạt nói:

- Giả sử ta tự chấn động kinh mạch chết ngay thì “Bất mạch quy tâm” còn sử dụng hiệu lực nữa không?

Hoàng lão nhân ngửa mặt lên trời than thở:

- Đã chết rồi thì bất cứ thủ pháp nào cũng trở thành vô dụng hết.

Mặt ngửa lên mà tay lão đột nhiên hoa lên một cái, mấy ngón tay nhanh như chớp đã chụp trúng huyết Ngọc đường của Tiểu Phi Thố. Nào ngờ miệng chưa dứt thì đã ra tay! Tiểu Phi Thố không sao kịp phản ứng, huyết Ngọc đường vừa nhói lên một cái chân tay liền rã rời để cho Hoàng lão nhân tiếp tục điểm luôn mấy huyết khác. Lão ta cười ha hả nói lớn:

- Khi nào ta lại cho người chết ngay được!

Vừa nói Hoàng lão nhân vừa choàng tay định cấp ngang người Tiểu Phi Thố, ngờ đâu thấp thoáng lại có một bóng tay đang chụp vào Uyển mạch của lão! Hoàng lão nhân kinh hoảng vừa lật cổ tay vừa đẩy khuỷu tay để tránh né, đồng thời miệng quát:

- Tên nào táo gan,...

Lời quát chưa hết, Hoàng lão nhân lại kêu lên “Ủa” một tiếng rút hai tay về, hai mắt sáng quắc lên rồi âm trầm hỏi:

- Thì ra lão ca ca, lão ca ca dự định đoạn bào với đệ đệ hay sao vậy?

Kim Khuyết Đế Quân cười lạnh lùng trả lời:

- Đoạn bào hay không là tùy ở lão đệ đệ. Chúng ta ước hẹn thế nào mà đệ đệ định mang người đi luôn chẳng ngó ngang gì đến lão ca ca này vậy?

Hoàng lão nhân đảo mắt mấy vòng, đầu óc xoay chuyển tìm lời cãi lại:

- Đệ đệ nghĩ rằng cứ bắt tiểu tử rồi huynh đệ thay nhau khai thác, ca c chậm hơn một chút không được sao?

Mặc cho hai lão cãi nhau, tâm hồn Tiểu Phi Thố chết điếng, tự mắng chửi thầm “Tiểu Phi Thố ơi là Tiểu Phi Thố! Người là con tho non thật rồi, ngây thơ ngu ngốc đến nỗi chẳng đề phòng gì cả, đã biết giang hồ đầy man trá mà không cẩn trọng thì trước sau gì cũng có ngày này mà thôi”. Sự uất ức đè nặng lên ngực gần như muốn tắt thở luôn, bất chợt huyết Thiên trì ở nách chàng máy động một cái chân khí từ từ di chuyển khiến cho Tiểu Phi Thố vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nên biết huyết Thiên trì nằm gần Cực tuyền, chạy riêng rẽ từ Thiên tuyền xuống Khúc Trạch qua Đại lãng rồi thông ra Lao cung đáng lẽ cũng phải bị phong bế bởi chân lực Hoàng Lão nhân điểm vào ngò đầu hiện tại theo khẩu quyết “Loạn chân phi giả” nó cứ tự động lưu chuyển.

Cánh tay vừa cử động được, Tiểu Phi Thố thấy trước mặt mình Hoàng lão nhân đang gân cổ ra cãi nhau thì bất giác không nín nhịn được, thò tay ra đánh luôn một chưởng. “Bốp!”, Hoàng lão nhân có nằm mơ cũng không sao tưởng tượng ra việc kỳ quái này, lão hứng trọn chưởng lực của Tiểu Phi Thố, thân hình bắn ra xa mấy thước liền. Hoàng lão nhân võ công quả là cao siêu, lão ta bị chưởng đả kích bất ngờ như vậy vẫn không té ngã chỉ ngồi phịch xuống đất và thổ máu tươi ta mà thôi. Trong lúc Kim Khuyết Đế Quân kinh hoảng thất thần lùi lại mấy bước, Tiểu Phi Thố thu chân khí trở về hoá giải luôn mấy huyết đạo còn lại, chàng cười nhạt lên tiếng:

- Tiếc thật, tiếc thật.

Quả nhiên đáng tiếc thật, Tiểu Phi Thố quá căm tức nên chưa kịp giải huyết hoàn toàn đã vội ra tay cho nên chân khí chỉ tích tụ được một ít chứ nếu không đời nào Hoàng lão nhân còn sống sót nổi.

Kim Khuyết Đế Quân lần đầu tiên run rẩy cả thân hình, lão ta cất giọng rung rung hỏi:

- Pháp môn tự giải huyết này ở trong “Thanh Hoa Bí Lục” có tên gọi là gì vậy?

Tiểu Phi Thố vừa lắc đầu vừa cười nhạt:

- Không phải “Thanh Hoa Bí Lục” đâu, đây pháp môn “Loạn chân phi giả”, hay còn gọi là “Tàn chi tuyệt chưởng”. Âm Sát ma quân đã vong mạng dưới chiêu thức này người chưa biết sao?

Lúc này Hoàng lão nhân đã đứng lên được, lấy tay chùi mấy vết máu dính vào vạt khăn bịt mặt và râu tóc. Lão ta khàn khàn lên tiếng nói với Kim Khuyết Đế Quân:

- Ca ca, hiện tại đệ không còn ham muốn “Thanh Hoa Bí Lục” nữa, chỉ cốt làm sao có thể giết chết được tiểu tử này là khoan khoái lắm rồi. sau khi ca ca khai thác xong thì đưa tiểu tử cho đệ trả thù thật tàn khốc mới được!

Kim Nguyệt Đế Quân đã trấn tĩnh trở lại được, lão gật đầu nói:

- Mai một võ học “Thanh Hoa Bí Lục” cũng tiếc thật đấy! Nhưng tiểu tử này chết đi thì còn ai hơn được huynh đệ ta nữa?!

Tiểu Phi Thố thấy tình hình nguy cấp, hay hơn hết là tẩu vi thượng sách, chàng ý vào khinh công tuyệt thế của mình cho nên trước khi vọt mình đi còn cười tủm tỉm nói:

- Nhị vị cứ bàn luận tự nhiên, tại hạ xin cáo từ!

Nói xong Tiểu Phi Thố nhún mình nhảy một cái thật xa, hai chân vù chạm đất là giở khinh công ra chạy luôn. Kim Nguyệt Đế Quân cùng với Hoàng lão nhân người trước người sau đuổi theo rất gấp rút, thủy chung vẫn cách Tiểu Phi Thố chừng mười trượng, có muốn phóng phi đao hay ám khí cũng không xong.

Tiểu Phi Thố vừa chạy vừa suy nghĩ, thỉnh thoảng lại ngoái đầu coi chừng! Chàng thấy hai lão gia này không thể nào đuổi kịp mình thì đắc ý cười thầm. Hiện tại bóng tối đã phủ xuống một màu xám nhờ nhờ do đó hoang sơn cô quạnh càng thêm tiêu điều thê lương, ba cái bóng tạo thành một giây người kẻ trước người sau chẳng đề ý gì đến cảnh sắc, cứ cắm đầu lướt đi vùn vụt. Được chừng một giờ trời đã sụp tối hẳn, trăng thượng huyền đã toả ánh mờ mờ, Tiểu Phi Thố thấy khoảng cách giữa mình và địch thủ xa thêm một chút đang khoái chí thì đột nhiên hai huyệt Thừa phủ ở hai bên đùi đau nhói một cái, lão đảo muốn té liền. Chàng la lên tự hỏi:

- Cái gì thế này?

Hỏi là tự phát trong lúc hốt hoảng vậy thôi chứ Tiểu Phi Thố biết ngay chất độc “Cấp phong phi đao” đã bất giác phát tác, chàng than thân “trời ơi, chỉ cần một hai khắc nữa là ta đã thoát được rồi, khốn kiếp sao nó lại phát tác đúng lúc thế này?” Tiểu Phi Thố cố gắng vận động dùng chân khi ngăn chặn độc chất nằm im một chỗ nhưng hoàn toàn vô ích. Trải qua một ngày trời vừa đuổi theo Kim Nguyệt Đế Quân vừa giao đấu, vết thương đã bị vỡ miệng ra do đó bao nhiêu chân khí dồn vào đều theo chỗ hở thoát ra ngoài hết. Từ xa Kim Nguyệt Đế Quân nhãn quang xuyên qua bóng tối đã nhìn thấy, lão ta mừng rỡ hô to:

- Tiểu tử kiệt sức mất rồi, đệ đệ nhanh chân lên một chút.

Tiểu Phi Thố vừa kịp diềm chỉ, xé áo ra băng bó lại vết thương thì Kim Nguyệt Đế Quân và Hoàng lão nhân đã chạy tới, chỉ còn cách chàng có mấy thước mà thôi!

Tiểu Phi Thố thở dài cúi mặt xuống than dài:

- Không ngờ Tiểu Phi Thố này lại bị chết oan uổng tại đây!